

ΗΜΙΚΡΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ
«ΡΟΜΑΝΤΖΟ 1940»

Γιά τὸ πρωτόλειο τοῦ νεαροῦ δραματικοῦ συγγραφέα κ. Γ. Παίζη, πού παρουσίασε στὸ θέατρο Ἀλίκης ὁ ἡμικρατικός θίασός Κοτοπούλη, δὲν θάπρεπε κἀν νὰ γίνεῖ λόγος, γιατί εἶναι ἓνα ἐφτομηνίτικο πλάσμα, ἀχαρὸ ἐξωτερικὰ κι' ἀνούσιό ἐσωτερικὰ καὶ — ἂν ὄχι ἀσκημάτιστο τέρας — πάντως μισερὸ καὶ παθιασμένο.

Ἡ παράσταση αὐτὴ ὡστόσο γεννάει, πολὺ λυπηρὲς σκέψεις, γιατί δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ὀλισθημὶ, ἓνα λάθος, ἀπὸ κείνα πού τέλος πάντων πάντα μποροῦν νὰ γίνουν ἀκόμα καὶ σ' ἐπίσημα θέατρα. Ἡ παράσταση αὐτὴ φανερώνει κάποια βαθύτερη — πῶς νὰ τὴν πῶ — ἀνωμαλία ἐπὶ τὸν πεδμὸ τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς μας ζωῆς: φανερώνει πῶς ὅλο καὶ περισσότερο μᾶς λείπει ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης, ἰδίως ἀπὸ τοὺς νέους.

Ὁ νεαρὸς συγγραφέας, μὲ ἀσεμνοθάρος, τὸ θάρρος τῆς ἀγνοίας, παρουσιάζεται νὰ μιλήσῃ γιὰ ρωμαντισμὸ, γιὰ ρεαλισμὸ, γιὰ τὴ ζωὴ, ἐνῶ — ὅπως ἀποδείχεται ἀπὸ τὰ ἴδια τοῦ τὰ λόγια — εἶναι ἀπληροφόρητος καὶ ἀπειρος σ' αὐτὰ καὶ σὲ ἄλλα πολλὰ. Ὅχι μόνον, παρὰ γράφει στὸ θεατρικὸ πρόγραμμα κι' ἓνα σημεῖωμα γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὶς «ἀπόψεις του», σημεῖωμα πού θά μπορούσε νάχει τὴ θέσιν τοῦ στὰ «φιλά» ἐπαρχιακῆς ἐφημεριδοῦλας, ὅχι ὁμως στὸ πρόγραμμα ἐπίσημου μεγάλου θεάτρου.

Ἡ παράσταση ὡστόσο ἄρχισε καλὰ κι' ἐτελείωσε καλύτερα μὲ χειροκροτήματα ἐπίμονα ἀπὸ πολλὰς μεριές τοῦ θεάτρου. Οἱ ἠθοποιοὶ ὅλοι τοὺς εἶχαν βάλῃ τὰ καλὰ καὶ δυνατὰ τους, μάλιστα ἡ κ. Μιράντα Μυράτ παρουσίασε μιὰ τόσο ὄριμη τεχνικὴ, τόσο θερμὴ συνάμα καὶ συγκρατημένη μιμικὴ, πού ἐξιλέωσε κάπως τὸ θεατὴ καὶ τὸν εὐχαρίστησε στὸ τέλος μὲ τὴν ὥραϊσ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχία ἐπὶ τὴν τέχνη τῆς. Ἐπίσης ἡ κ. Ἄννα Λώρη ἦταν πολὺ καλὴ σ' αὐτὸ πού παράστανε, ἐξω κι' ἂν τῆς παρατηρήσω πῶς — μὲ τὸ νὰ εἶναι ἀσυγκράτητη — ἐμουντζούρωνε τὸ λαμπρὸ τῆς παίξιμο μὲ λίγη χοντροκοπιά. Οἱ κ. κ. Ἀρώνης, Μουσοῦρης, Μυράτ περισσότερο ἀπὸ τέλειοι, ὅπως ἄλλως τε ὅλοι οἱ κ. κ. ἠθοποιοὶ πού ἔλαβον μέρος, γιατί ὅλοι ἐπερίσσευσαν ἀπὸ τοὺς ρόλους τους. Ἦσαν ἀνώτεροι ἀπὸ τὸ ἔργο. Ἐ, κάποια τέχνη ζέρουν κι' αὐτοί. Τί στὸ καλὸ!

Β. ΡΩΤΑΣ